

man i Betænkningen udtaler det som en Beti-
gelse, kan man ikke kalde det noget Overgreb.
Det er noget ganske Umindeligt, og Noget, som
det ærede Medlem f. Ex. maa have set, kan finde
Sted hvert Aar med Hensyn til Udrustningen.
De andre Bemærkninger, som det ærede Medlem
fremførte, skal jeg ikke komme nærmere ind paa,
jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at mine Ud-
talelser om Pantret, mine Udtalelser om Kanon-
baaden, der skulde kunne søge hjem uhindret af
Mineledningen, tror jeg ikke, at det ærede Medlem
har hørt nøgtagtig. Det er imidlertid af ringe
Bægt, og jeg skal komme tilbage dertil, naar jeg
senere faar Ordet, da jeg ikke for Diebliffet vil
spilde Thingets Tid med Ting, som jeg dog senere
kommer til at berøre. Jeg maa imidlertid gjøre
opmærksom paa, at det ærede Medlem har mis-
forstaaet en Opfordring, som jeg tillod mig at
rette til den ærede Minister, nemlig Dnsket om
at faae Rapporten meddeelt om Forsøgene med
Torpedomateriellet i Karlskrona Havn. Dette
Dnske er ikke blevet udtalt af mig, hvad det
ærede Medlem vistnok gif ud fra, for at
faae nærmere Oplysninger med Hensyn til de 3
større Torpedo-Chalupper, men overhovedet, for
at Thinget kunde faae en klar Erkendelse af Pant-
serets Betydning i en Kamp mod Torpedøer i vore
Dage. At det da vistnok er naturligt at holde
sig til vor egen Rapport og ikke sende Bud efter
en fransk, tror jeg vistnok, at det ærede Medlem
efter nøiere Overveielse vil indrømme mig. De
øvrige Udtalelser af det ærede Medlem giv mig
ikke Anledning til for Diebliffet at komme nær-
mere ind paa dette Spørgsmaal, da jeg, som sagt,
nærmere vil komme ind derpaa paa et senere Tids-
punkt. Naar det ærede Medlem til Slutning spur-
gte Ministeren om, hvad „Peder Skram“ stod i
for Tiden, saa ser jeg mig i Stand til at svare
det ærede Medlem, at den staar i Dokken, og
der har den staet i 2 a 3 Aar.

Marineministeren (Dreyer): Det er
kun en kort Berigtigelse, som jeg gjerne vil gjøre
til, hvad den ærede Ordfører nylig yttrede. Den
ærede Ordfører mener, at jeg i en Konference
ubetinget har indrømmet, at Eskadrechefen skulde
have sin Stander ombord paa en af Kanonbaa-
dene. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan mindes
at have indrømmet det saa ligefrem. Der var
ganske vist i Udvalget Tale derom; der blev gjort
Indvendinger mod „Abfalon“, de samme, som ere
fremkomne her, og det blev indrømmet, at „Nolf
Krafe“ heller ikke passede, men at jeg explicite
skulde have indrømmet, at Eskadrechefen skulde
være ombord paa en Kanonbaad, det er jeg mig
dog, som sagt, ikke fuldt bevidst. Der er derimod
Et, som jeg tydelig erindrer fra den Konference,
jeg havde den Gæde at have med det ærede Ud-
valg, og det er, at jeg i Umindelighed vindicerede
Marinens Administration en vis Frihed til inden-

for Bevillingernes Grændse at gjøre mindre For-
andringer med Hensyn til Detaillerne i Udrust-
ningerne. Jeg mente, at det var naturligt og
rigtigt, at Administrationen ikke i den Henseende
skulde være saa absolut bunden, at den ikke kunde
saa at sige gjøre nogenformelt Forandring. Jeg
indrømmede, at der ikke kunde eller burde være
Tale om meget store Forandringer, at man f. Ex.
udrustede store Skibe i Stedet for mindre, at
man over hovedet ikke gjorde større Forandringer i Ud-
rustningsplanen end saadanne, der kunde finde
deres fulde Begrundelse i Tid og Omstændigheder.
Det kan jo dog ikke forudses nu, om Forandringer
virkelig kunne blive nødvendige, forhaabentlig
ville de kun blive mindre, men aldeles at frastri-
ve mig Ret til at gjøre nogenformelt Forandring
i den nu foreslaede Udrustningsplan, kan jeg ikke
gaa ind paa og bør det vistnok heller ikke. Jeg
haaber, at den ærede Ordfører vil finde, at det
er med megen Moderation, at jeg forbeholder mig
en saadan formentlig naturlig Berettigelse til at
gjøre smaa Forandringer; jeg indrømmer jo, at
meget store kan og bør der, efter hvad der engang
er vedtaget, ikke blive Spørgsmaal om. Jeg skal
endnu bemærke, at jeg indrømmer det som en Mul-
lighed, at man af mine Ytringer kan være be-
rettiget til at antage, at Eskadrechefen skulde have
sin Stander paa en Kanonbaad; men jeg tilstaa,
at det staar ikke saaledes for mig. Imidlertid
kan jo min Gulommelse svigte mig. Det har ikke
været min Mening at vedtage dette saaledes ube-
tinget. I Henseende til den Rapport over Karls-
kroneforsøgene, som den ærede Ordfører havde an-
søgt fremlagt for det høie Thing, skal jeg bemærke,
at denne Rapport ikke er ensidig dansk Eiendom;
den er Fælleseiendom mellem de 3 Magter, som i
Fællesskab have ladet Forsøgene anstille og betalt
dem, saaledes at den danske Regjering ikke kan
offentliggjøre Rapporten eller Resultaterne af
disse Forsøg uden i Forveien at have indhen-
taget et ligefremt Samtykke dertil fra nord-svensk
Side. I Henseende til, hvad den første ærede
Taler i Aften yttrede om, at han ikke vidste, om
Ministeren havde gjort eller vilde gjøre Skridt
for at tilveiebringe tilstrækkelige Rammer for Of-
ficerer og Underofficerer for Torpedovasenet, skal
jeg tillade mig at henvise det ærede Medlem til
det Forslag, der er fremlagt angaaende Revisio-
nen af den nu bestaaende Søværnslov. Han vil
finde, at der i dette Forslag er taget Hensyn til
at tilveiebringe det fornødne Personel for denne
vigtige Del af Forsvaret. Indtil en ny Revisions-
lov er gennemført, maa man naturligvis paa det
Omraade hjælpe sig, som man kan, og søge at
uddanne saa mange Officerer og Underofficerer,
for denne Tjeneste som det. Marinen iøvrigt har
at varetage, vil tillade. Det er et Punkt, jeg
har min særlige Opmærksomhed henvendt paa, det
skal ikke mangle paa Vestræbelse fra min Side
for i denne Retning at sikkre et foreløbigt nogen-